

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/52/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3515209476
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3515209476.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu: MACA-SK, s.r.o., so sídlom Poľovnícka 10, Nové Mesto nad Váhom, IČO: 45 968 462, právne zastúpeného: JUDr. Mária Cagalová, advokátka so sídlom Poľovnícka 10, Nové Mesto nad Váhom, proti žalovaným: 1/ M. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX/XX, H. Z. nad N. a 2/ N. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX/XX, H. Z. nad N., obe právne zastúpené: JUDr. Šimon Cibulka, advokát, so sídlom Hodžova 53, Trenčín, v konaní o zaplatenie 120.000,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 29. júla 2019, č.k. 12C/407/2015-167 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e .**

Žalované 1/ a 2/ **m a j ú** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania presahujúcej 8,75 % ročne zo sumy 67.000 Eur od 1.10.2012 zastavil. Výrokom II. žalobný návrh v celom rozsahu zamietol a výrokom III. žalovanému 1/ a žalovanému 2/ priznal právo na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je žalobca povinný zaplatiť k rukám právneho zástupcu žalovaných v lehote do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 30.09.2015 po úprave petitu žalobného návrhu zo dňa 09.11.2017 domáhal, aby súd zaviazal žalovaných 1/ a 2/ k povinnosti zaplatiť mu 120.000,- Eur titulom vrátenia pôžičky zo Zmluvy o pôžičke č. 1805/2009 zo dňa 18.05.2009, Dodatku č. 1 zo dňa 15.05.2012 a Uznania záväzku zo dňa 08.08.2012, spolu s úrokom z omeškania vo výške 2,45 % za každý mesiac omeškania od 09.08.2012 do zaplatenia a náhradu trov konania s tým, že plnením jedného so žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. Žalobný návrh odôvodnil tým, že dňa 18.05.2009 bola medzi ním a žalovanou 1/ uzatvorená Zmluva o pôžičke č. 1805/2009, na základe ktorej sa žalobca zaviazal žalovanej 1/ poskytnúť pôžičku vo výške 67.000,- Eur, ktorú sa jej zaviazal vyplatiť pri podpise zmluvy. V čl. II, bode 2. sa žalobca a žalovaná 1/ dohodli na splatnosti pôžičky do 18.08.2009 a v bode 3. na úroku vo výške 2,45 % z celkovej sumy pôžičky za každý mesiac. Keďže žalovaná 1/ nebola schopná pôžičku v dohodnutej lehote vrátiť, žalobca so žalovanou 1/ uzatvorili dňa 15.05.2012 Dodatok č. 1 k Zmluve o pôžičke č. 1805/2009 zo dňa 18.05.2009, ktorým sa dohodli na zmene čl. II. bodu 2 tak, že istina je splatná do 30.09.2012. Dňa 08.08.2012 žalovaná 1/ uznala svoj dlh voči žalobcovi vo výške 120.000,- Eur. Ručiteľskou listinou č. 1/2012 zo dňa 08.08.2012 žalovaná 2/ prevzala ručenie za včasné a úplné zaplatenie záväzku žalovanej 1/ podľa zmluvy o pôžičke

č. 1805/2009 zo dňa 18.05.2009 a Dodatku č. 1 zo dňa 15.02.2012, ako aj uznania záväzku zo dňa 08.08.2012. Keďže ani v dodatočne dohodnutej lehote na vrátenie požičaných finančných prostriedkov žalovaná 1/ neuhradila žiadnu sumu, žalobca zaslal žalovanej 1/ výzvu k splateniu pôžičky listom zo dňa 12.05.2015. Nakoľko žalovaná 1/ poskytnutú pôžičku ani po výzve neuhradila, žalobca listom zo dňa 02.06.2015 zaslal výzvu žalovanej 2/ ako ručiteľovi. Žalovaní žiadne poskytnuté finančné prostriedky žalobcovi nevrátili.

3. Súd vykonal dokazovanie a zistil tento skutkový stav. Zo znenia zmluvy o pôžičke predloženej žalobcom spolu so žalobným návrhom vyplýva, že k uzatvoreniu zmluvy došlo dňa 18.05.2009. Žalobca poskytol žalovanej 1/ pôžičku vo výške 67.000,-Eur so splatnosťou dňa 18.08.2009. Podľa bodu V 10. žalovaná 1/ svojim podpisom potvrdila prevzatie sumy 67.000,-Eur. Porovnaním vyhotovení zmluvy o pôžičke nachádzajúce sa vo fotokópii v spise sp. zn. 6C/110/2012 a v spise sp. zn. 12C/407/2015 bolo zistené, že boli vyhotovené dve rozdielne fotokópie, ktoré sa líšia článkom II. bod 2 a aj podpismi dlžníka. Táto skutočnosť poukazuje na to že so zmluvou o pôžičke bolo manipulované a bola podpisovaná rozdielnymi osobami. Súdu neboli predložené originály zmlúv. Žalobca nevedel daný rozpor vysvetliť. Dňa 15.05.2012 bol medzi žalobcom a žalovanou 1/ uzatvorený dodatok č. 1 k zmluve o pôžičke č. 1805/2009 zo dňa 18.05.2009 v zmysle ktorého bol určený okamih splatnosti dňom 30.09.2012. Dňa 08.08.2012 žalovaná 2/ vyhlásila, že preberá splatný záväzok vzniknutý na základe zmluvy o pôžičke č. 1805/2009 zo dňa 18.05.2009 v spojení s dodatkom č. 1 zo dňa 15.05.2012, ak žalovaná 1/ ani v dodatočnej lehote určenej veriteľom v písomnej výzve nesplní svoj záväzok. Súčasne za účelom splnenia ručiteľského záväzku zriadila v prospech veriteľa záložné právo na nehnuteľný majetok podľa zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 08.08.2012. Dňa 08.08.2012 žalovaná 1/ uznala dlh vyplývajúci zo zmluvy o pôžičke č. 1805/2009 a dodatku č. 1 zo dňa 15.05.2012 vo výške 120.000,-Eur, čo do dôvodu a výšky. Dňa 12.05.2015 vyzval žalobca žalovanú 1/ na zaplatenie dlžnej sumy v lehote 5 dní odo dňa doručenia, pričom uviedol, že doba splatnosti bola zmenená na deň 30.09.2012 a dlh ku dňu 30.04.2015 predstavuje sumu 174.169,50 Eur. Dňa 02.06.2015 vyzval žalobca žalovanú 2/ na zaplatenie dlžnej sumy 174.169,50 Eur v lehote 15 dní odo dňa doručenia výzvy. Na pojednávaní dňa 05.10.2018 žalovaná 2/ spochybnila zmluvu o pôžičke, pretože mala za to, že k požičaniu 67.000,- Eur nikdy nedošlo a uviedla, že žalovaná 1/ predmetnú zmluvu o pôžičke podpísala pod nátlakom a v rozrušení, zo strany žalobcu bola uvedená do omylu. Zmluva, dodatok a uznanie dlhu sú výrazne konfigurované v prospech žalobcu, ktorý tieto dokumenty vyhotovoval a výrazne v neprospech žalovanej 1/. Namietala neprimeranosť zmluvného úroku a jeho rozpor s dobrými mravmi, pretože predstavuje 29,45 % ročne. V tej dobe ročná úroková miera predstavovala ani nie 15 % ročne. Spochybnila samotnú platnosť uznania dlhu, ktorému chýba podstatný prvok - prejav slobodnej vôle, čo v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka spôsobuje neplatnosť. Ani výška dlhu v čase jeho uznania nebola taká vysoká. K uznaniu dlhu došlo až po uzavretí dodatku č. 1, čím došlo k posunutiu splatnosti istiny, teda žalovaná 1/ v čase uznania dlhu v podstate nebola v omeškaní. Opätovne poukázala na nezákonnosť sankčného úroku a neplatnosť ručiteľskej listiny. Na pojednávaní dňa 19.10.2018 žalobca navrhol pripustiť zmenu petitu tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi 120.000,- Eur z titulu vrátenia pôžičky zo zmluvy o pôžičke č. 1805/2009 zo dňa 18.05.2009, dodatku č. 1 zo dňa 15.05.2012 a uznania záväzku zo dňa 08.08.2012 spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 67.000,- Eur od 01.10.2012 do zaplatenia a sumu 7.200,- Eur ako úhradu súdneho poplatku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. Uviedol, že pokiaľ žalovaní namietajú absenciu preukazujúcich dokladov, tieto sa nachádzajú v spise. Žalobca najskôr vyzval dlžníka a až potom ručiteľa. Nesúhlasil so spochybnením žalovanej 2/, pretože pri podpise zmluvy o pôžičke nebol. Žiadny nátlak na žalovanú 1/ zo strany žalobcu nikdy nebol vyvíjaný. Pokiaľ ide o tvrdenie, že išlo o úžeru, predložil súdu prehľad úrokových sadzieb v tom období aj pred ním, sadzbu považuje jednoznačne za primeranú. Úrok v dohodnutej zmluve nie je neprimeraný, je úrokovou mierou obvyklou v praxi peňažných ústavov platných v čase uzavretia zmluvy o pôžičke. Pokiaľ ide o tvrdenie, že uznanie dlhu bolo urobené pod nátlakom, podpis na zmluve je overený, takže nevie, či notárka nútila podpísať. Uznanie dlhu je platné, urobené slobodne, čo dosvedčuje i to, že podpis bol overený notárom. Právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že sa snažila rodine Križanovej pomôcť z finančných problémov a požiadala žalobcu, aby im doložil. Túto pôžičku sľúbili uhradiť do 3 mesiacov s tým, že žalované 1/ a 2/ si zoberú úver. Poprela i snahu žalobcu dostať sa k nehnuteľnostiam, lebo ak by to chcel, už tak dávno urobí. Jeho cieľom je vrátenie peňazí a nie získanie nehnuteľností. Z opatrnosti vzniesla námietku premlčania proti námietke žalovanej 2/ tvrdiac, že zmluva o pôžičke a uznanie dlhu sú neplatné. Pokiaľ žalovaná 2/ v odpore namietala uzavretie zmluvy o pôžičke a zmluvy o ručení, že boli uzavreté v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, mala možnosť podľa § 49 Občianskeho zákonníka v zákonom stanovenej lehote od zmluvy odstúpiť, čo sa

do dnešného dňa nestalo. Uznesením č. k. 12C/407/2015-142 zo dňa 09.04.2019 súd pripustil zmenu petitu žaloby v znení navrhnutom na vyššie uvedenom pojednávaní. Žalobca uviedol, že firma Ivana Križana mala dlh, resp. bol v exekúcii, svoj majetok prepísal na manželku (žalovaná 1/). Peniaze boli odovzdané žalovanej 1/, pri odovzdávaní bol prítomný X. M., bytom U.. Konkrétne miesto odovzdania bolo u žalovanej 1/ v pivnici, resp. vinotéke. K podpísaniu dodatku č. 1 došlo z dôvodu žiadosti zo strany samotného dlžníka (žalovaná 1/), lebo si chcela zobrať úver, resp. jej dcéry. Na žalovanú 1/ žiaden nátlak nerobil, pri overovaní listín nebol. Pôžička mala byť použitá na vyplatenie ručiteľských dlhov a odblokovanie si svojho majetku a zastavenie exekučného konania. Žalovaná 1/ žalobcovi tvrdila, že má obstavený majetok z dôvodu ručiteľskej zmluvy a na všetok majetok sú vedené exekúcie z dôvodu nezaplatených záväzkov voči VÚB, a.s., ktoré boli postúpené na vymáhačskej spoločnosti. Pokiaľ o dobu splatnosti, dobu splatenia do troch mesiacov navrhol on. Niekoľkokrát vyzýval dlžníka na zaplatenie dlhu, aj písomne. Žalobca si nepamätal, v čom požičiavaný obnos peňazí priviezol, ani v akých bankovkách sumu odovzdal. Podpisy na zmluve o pôžičke overované neboli, bola podpísaná pri odovzdávaní peňazí, možno v neskorších hodinách a notárske úrady boli zatvorené. Žalovaná 1/ poprela prevzatie peňazí v sume 67.000,- Eur u nich vo vinárni od žalobcu. Uviedla, že právny zástupca žalobcu jej dával podpisovať papiere, podpisovali na rýchlo, buď u nich večer doma, alebo u zástupcu, k podpisu došlo aj na dvore, alebo na bráne. Právny zástupca len ukázal, kde treba podpísať. Poprela, že pozná osobu menom X. M., ktorá mala byť prítomná pri údajnom preberaní peňazí. Žalovaná 1/ uviedla, že podpisované doklady nečítala a spochybnila podpis na uznaní dlhu. Uviedla, že poučená o premlčaní časti dlhu nebola. V podstate len podpisovala listiny, ktoré jej boli predložené. Listiny jej predkladala JUDr. Cagalová, ktorá bola právnu zástupkyňou manžela. Plne jej dôverovala, a preto listiny nečítala. Prvýkrát sa o pôžičke hovorilo u nich doma na terase. Za tej situácie, že sa manžel s JUDr. Cagalovou vrátil zo súdu zo Zvolena s tým, že všetko dobre dopadlo a že majú chlapcov v Trenčíne, ktorí pomôžu. Nevedela uviesť, od koho mali byť tieto peniaze a ani o koľko peňazí šlo. Poprela, že by k prevzatíu peňazí od žalobcu došlo vo vinárni. Do tej doby žalobcu nepoznala. Spoznala ho až v okamihu, kedy sa začala pripomienka ohľadom splácania zo strany JUDr. Cagalovej, že sa ozývajú spoločníci a žiadajú vrátiť požičanú sumu. Bolo to asi v roku 2012. Je pravdou, že poznala otca žalobcu, pretože spolu s pani JUDr. Cagalovou chodili k nim na obed. Je pravdou, že firma manžela mala exekúcie, avšak nie on. Poprela však, že by niekedy od žalobcu prevzal ním tvrdý obnos peňazí. Žalovaná 2/ uviedla, že o tom, že je ručiteľka sa dozvedela až tento rok vo februári. Celá situácia je veľmi pre ňu stresujúca. Až veľmi okaté je, že všetko, čo kedy vlastnila, je momentálne prevedené na žalobcu a JUDr. Cagalovú. Správanie JUDr. Cagalovej vnímala tak, že si nakoniec musela vymeniť telefónne číslo. Doteraz sa bojí chodiť do obchodu, pretože ju tam zastavovala. Nadávala na jej mamu, že keď listiny nepodpíše, tak mama pôjde sedieť. Veľmi dobre vedela, že všetko podpíše. Všetko bolo robené na rýchlo. Keď odchádzala do Anglicka, tak vlastnila už spomínaný pozemok. Tesne pred odchodom jej bolo povedané, že rýchlo rýchlo má niečo podpísať. Mama jej potom volala do Anglicka, že pozemok už je prevedený. Má na to svedkov, že v strese, keď vidí JUDr. Cagalovú vychádzať z obchodu. Zostáva sedieť v aute a celá sa trasie. Z výpovede svedka Ivana Križana vyplynulo, že právna zástupkyňa žalobcu zastupovala ich rodinu vo viacerých konaniach, preto sa na ňu obrátil so žiadosťou o pomoc pri vyplatení dlhu voči VÚB, nakoľko nemohol získať úver v žiadnej banke. Svedok pri podpise zmluvy o pôžičke ani pri podpise ostatných listín nebol prítomný, dozvedel sa o tom až následne. Potvrdil, že suma 67.000,- Eur určite jeho manželke (žalovaný 1/) nebola vyplácaná. Nevidel, že by jeho manželka mala takúto sumu pri sebe. Keby takúto sumu mali, tak by dcéra nemusela ísť robiť do Anglicka. Za posledných 8 rokov si nekúpil auto, žije skromne. Zmluvu považuje za fiktívnu.

4. Zmluvu o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi na voľné nakladanie veci určené podľa druhu, t.j. veci zastupiteľné, najmä peniaze, pričom dlžník sa zaväzuje vrátiť mu po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Právny vzťah založený na takejto zmluve môže byť odplatný aj bezodplatný. Zmluvu o pôžičke je možné uzatvoriť ústne, písomne a aj konkludentne. Esenciálnymi (pojmovými) znakmi zmluvy o pôžičke sú: a/ prenechanie vecí na voľné nakladanie a aj spotrebovanie, b/ druhovo určené veci, c/ dočasnosť právneho vzťahu, d/ povinnosť vrátiť veci rovnakého druhu, e/ určenie doby splatnosti (vrátenia) pôžičky. Pri zmluve o pôžičke, ako neformálnej, ale reálnej zmluve (kontrakte) sa bezpodmienečne vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky (peňazí) veriteľom dlžníkovi, a to buď bezhotovostným spôsobom na účet dlžníka alebo odovzdaním krátkou cestou. Strany sporu uviedli, že došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, avšak nezhodli sa vo svojich tvrdeniach. Žalobca v konaní tvrdil, že odovzdal žalovanej 1/ sumu pôžičky v úhrne 67.000,- Eur za prítomnosti svedka X. M., žalovaná 1/ uvedenú skutočnosť poprela a žalobca reálne odovzdanie nepreukázal, nevedel uviesť spôsob odovzdania peňazí a ani nenavrhol vypočutie svedka odovzdania peňazí X. M.. Tým mal súd za

preukázané, že primárnym právnym úkonom je zmluva o pôžičke. Žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania, že platným spôsobom uzavrel zmluvu o pôžičke. Žalobca nepreukázal platnosť právneho úkonu zmluvy o pôžičke, ani reálne odovzdanie predmetu pôžičky. Podmienka reálneho odovzdania a prevzatia požičanej sumy vyplýva priamo z textu zákona § 657 Občianskeho zákonníka. Reálna zmluva, zmluva o pôžičke vzniká odovzdaním požičanej veci alebo peňažnej sumy. Zmluva o pôžičke, teda nevzniká iba dohodu strán, ale skutočným odovzdaním požičanej sumy, predmetu pôžičky. Dôkazné bremeno a bremeno tvrdenia v spore o vrátenie pôžičky spočíva na žalobcovi ako veriteľovi, ktorý mal preukázať, že došlo k uzavretiu pôžičky, medzi kým, na akú výšku požičanej sumy, s akou dohodnutou lehotou splatnosti a s akými ostatnými obsahovými náležitosťami. Dôkazným bremenom veriteľa je aj preukázať, že predmet pôžičky odovzdal a že dlžník predmet pôžičky riadne a včas nevrátil.

5. Inštitút uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka nie je novým právnym titulom záväzku, ale je samostatným zabezpečovacím inštitútom; zabezpečovaciu funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania; táto domnienka je však vyvrátiteľná dôkazom opaku, čo znamená, že skutočnosť, pre ktorú je v zákone stanovená domnienka, ktorá pripúšťa dôkaz opaku, má súd preukázanú dovtedy, pokiaľ v konaní nevyšiel najavo opak. Piaty oddiel Občianskeho zákonníka má nadpis "Zabezpečenie záväzkov". V tomto piatom oddiele "Zabezpečenie záväzkov" je ako zabezpečovací prostriedok v ustanovení § 558 Občianskeho zákonníka uvedené aj uznanie dlhu. Uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka je akcesorickým zabezpečovacím právnym úkonom, ktorý zabezpečuje primárny záväzok, v tomto prípade zmluvu o pôžičke. Pri aplikácii logického výkladu potom pre platnosť akcesorického právneho úkonu sa vyžaduje preukázať platnosť primárneho právneho úkonu. V konaní žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie platného primárneho záväzku zmluvy o pôžičke (pôžičkách). Tento dôvod je prvým dôvodom v poradí, pre ktorý je neplatný aj akcesorický právny úkon uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka - zmluva o pôžičke. Úkon - uznanie dlhu je neplatným úkonom aj z toho dôvodu, že k uzavretiu platného právneho úkonu uznania záväzku podľa § 558 Občianskeho zákonníka môže dôjsť až po tom, čo dlh vznikol. V tomto konkrétnom prípade podmienka platnosti nie je splnená, pretože nemohla žalovaná 1/ platným spôsobom uznať dlh, ktorý mal vzniknúť až po uplynutí splatnosti dlhu, teda dňa 30.09.2012. Nemohla platne uznať dlh skôr, než tento dlh vznikol (než vznikol platným spôsobom záväzok plniť). Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený, čo do dôvodu aj výšky. Predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Podmienkami platnosti právneho úkonu, ktoré vyplývajú z ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka je a) písomnosť, b) záväzok dlžníka, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, c) pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. a) Písomnosť uznania dlhu: Právny úkon zo dňa 08.08.2012 spĺňa podmienku písomného právneho úkonu tak, ako to vyžaduje § 558 Občianskeho zákonníka. Podmienkou písomného právneho úkonu je však aj vlastnoručný podpis na uznávacom prejave. Ten bol zo strany žalovanej 1/ namietnutý ako nepravý. Tým bola spochybnená platnosť právneho úkonu z hľadiska písomnosti. Súd nenariadil znalecké dokazovanie z dôvodu, že existujú iné dôvody, pre ktoré je právny úkon uznania dlhu neplatný a dokazovanie znalcom v tomto štádiu konania by bolo nadbytočné, nehospodárne. Podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný. Keďže § 558 Občianskeho zákonníka vyžaduje písomnosť právneho úkonu, v nadväznosti na § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri nedostatku písomnej formy právneho úkonu (vlastnoručného podpisu) by právny úkon uznania záväzku bol neplatným právnym úkonom. b) Záväzok dlžníka, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky: Pre zákonnú podmienku neplatnosti, resp. platnosti právneho úkonu uznania dlhu je dôležitá otázka určitosti, čo do dôvodu uznania dlhu. Ak chýba určitosť dôvodu dlhu a určitosť záväzku zaplatiť určitý dlh, potom je právny úkon uznania záväzku neplatný pre neurčitosť dôvodu dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne a zrozumiteľne; inak je neplatný. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že ak existuje viac dlhov vo väčšom časovom rozpätí, je povinnosťou v právnom úkone uznania dlhu jednoznačne určiť jednotlivý dlh, čo do dôvodu a výšky dlžník uznáva a špecifikuje dlh, čo do dôvodu a výšky sľubuje zaplatiť. Iba v takom prípade je splnená podmienka určitosti úkonu. Úkon zo dňa 08.08.2012 v nadväznosti na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v nadväznosti na § 558 Občianskeho zákonníka je neplatným právnym úkonom pre neurčitosť záväzku dlžníka, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, pretože dlh sa skladal zo sumy pôžičky vo výške 67.000,-Eur a presne nešpecifikovaného prísľušenstva, pričom poskytnutie pôžičky vo výške 67.000,- Eur, ktorý je medzi stranami konania sporný. Určitosť musí byť vyjadrená v písomnom právnom úkone, keďže § 558 Občianskeho zákonníka písomnosť vyžaduje pre svoju platnosť. Podmienka písomnosti úkonu nemôže

byť dokazovaná ústnym spôsobom, resp. inými dôkazmi (ohliadkou, výsluchom žalobcu a podobne), pretože by nebola naplnená podmienka, že všetky podstatné náležitosti právneho úkonu uznania podľa § 558 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka sú uvedené v písomnom právnom úkone uznania dlhu a že táto podmienka je podmienkou platnosti daného úkonu. Prísľub zaplata dlhu dlžníkom v úkone zo dňa 08.08.2012 nespĺňa zákonnú podmienku určitosti tohto záväzku čo do dôvodu, čo do výšky a z tohto dôvodu je úkon uznania dlhu zo dňa 08.08.2012 neplatným právnym úkonom. Nejde o jednoznačný záväzok dlžníka zaplatiť dlh - pôžičku jednoznačne určenú čo do dôvodu, dátumu, výšky. Táto skutočnosť spôsobuje neplatnosť právneho úkonu uznania dlhu. c) Uznáním záväzku sa nemôže meniť pôvodný záväzok, ani založiť nový záväzok, je to zabezpečovací inštitút k pôvodnému záväzku. Taktiež v nadväznosti na výkladové pravidlá súd musel chrániť vôľu zmluvnej strany. Vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal ani platnosť primárneho právneho úkonu zmluvy o pôžičke, teda vznik právneho úkonu pôžičky reálnym odovzdaním pôžičky, ani uzavretie platného akcesorického právneho úkonu uznania záväzku podľa § 558 Občianskeho zákonníka, nemohlo dôjsť k presunu dôkazného bremena na žalovaných.

6. Hlavným dôvodom, vedúcim k zamietnutiu žalobného návrhu bolo neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu v tej časti, v ktorej by mal preukázať faktické odovzdanie sumy 67.000,-Eur ako predmetu pôžičky žalovanej 1/. Odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi je základným predpokladom uzavretia zmluvy o pôžičke. Za unesenie dôkazného bremena v tejto časti žalobcom nebolo možné považovať samotný obsah časti V 10. zmluvy o pôžičke zo dňa 18.05.2009 o tom, že žalobca pri podpise tejto zmluvy poskytol žalovanej 1/ pôžičku vo výške 67.000,-Eur, čo žalovaná 1/ potvrdila podpisom zmluvy o pôžičke, pretože tu práve absentuje moment faktického odovzdania predmetu pôžičky žalovanej 1/, ktorý v konaní žalobca nepreukázal a ani neoznačil dôkazy, za účelom preukázania danej skutočnosti. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že predmetná zmluva o pôžičke nebola reálna, ale iba fiktívna, nakoľko sa jednalo o simulovaný právny úkon, ktorý zakrýval obchodné aktivity medzi žalobcom a svedkom Ivanom Križanom. Žalobca hodnoverne nepreukázal uzavretie pôžičky so žalovanou 1/, najmä nepreukázal, že túto pôžičku aj reálne poskytol a odovzdal. Nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by podporovali jeho tvrdenie, že taká vysoká suma bolo vyplatená v hotovosti (napr. výbery z účtov v tom čase a pod.) Žalobca nevedel preukázať, aký spôsobom boli peňažné prostriedky odovzdané a ani na ako mieste. Žalované 1/ a 2/ spochybnili samotnú platnosť uznania dlhu, keď z jeho obsahu vyplýva nesúlad medzi uznaným dôvodom a výškou dlhu, nakoľko dlh vo výške 120.000,- Eur nie je špecifikovaný, nie je uvedený z čoho táto suma pozostáva a nemôže sa odvíjať od sumy 67.000,- Eur a dohodnutého úroku z omeškania, keďže v danom čase žalovaná 1/ nebola v omeškaní. Nemohlo tak dôjsť k úhrade v súlade s Dodatkom č. 1 ako je uvedené v Uznaní dlhu, keďže žalovaná 1/ sa zaviazala iba na úhradu dlžnej istiny 67.000,- Eur do 30.09.2012. Keďže je sporné, kedy bola dohodnutá splatnosť údajnej pôžičky a kedy bol podpísaný Dodatok č. 1/, do úvahy by mohol prichádzať aj to, že žalovaná 1/ si neuvedomila premlčanie dlhu a žalobca ju na to neupozornil. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 255 ods. 2 CSP, 256 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a posúdi procesné zavinenie v prípade zastavenia konania, pričom v danom prípade žalobca procesne zavinil zastavenie konania v časti, keďže zobral návrh späť bez uvedenia dôvodu. Keďže došlo k zamietnutiu žalobného návrhu, stala sa strana žalovaných stranou úspešnou v spore, a preto žalobcovi (správne žalovaným)priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti výrokom II. a III.. Uviedol, že v bode 14. odôvodnenia rozsudku je správne uvedené, že právna zástupkyňa žalobcu z opatrnosti vzniesla námietku premlčania proti námietke žalovanej 2/ tvrdiac, že zmluva o pôžičke a uznanie dlhu sú neplatné. Touto námietkou sa však súd počas celého konania vôbec nezaoberal a nevysporiadal sa s ňou ani v samotnom odôvodnení rozsudku. V bodoch 26. a 27. odôvodnenia rozsudku súd uvádza, že v konaní žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie platného primárneho záväzku zmluvy o pôžičke. Tento dôvod je prvým dôvodom v poradí, pre ktorý je neplatný aj akcesorický právny úkon uznania dlhu podľa § 558 OZ - zmluva o pôžičke. Vzhľadom na nižšie uvedené skutočnosti s týmto názorom súdu nemôže vôbec súhlasiť. V bode 28. odôvodnenia rozsudku súd uvádza, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že predmetná zmluva o pôžičke nebola reálna, ale iba fiktívna. K takémuto záveru dospel súd iba z výpovede svedka P. E., ktorý svedok bol jednoznačne svedkom zaujatým a jeho výpoveď bola účelová. I napriek tomu si ju súd bez výhrad osvojil. Žiadny iný dôkaz zo strany žalovaných nebol predložený. Zmluva bola reálna, v žiadnom prípade sa nejednalo

o simulovaný právny úkon, zakrývajúci obchodné aktivity medzi žalobcom a svedkom P. E.. Nevie na základe akých dôkazov súd dospel k takémuto záveru, pretože so svedkom nikdy žiadne obchodné aktivity nemal a netvrdil to ani podľa súdu vierohodný svedok. K tvrdeniu súdu, že nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by podporovali jeho tvrdenie, že taká vysoká suma bola vyplatená v hotovosti, poukazuje na tú skutočnosť, že súd na pojednávaní dňa 08.07.2019, jeho návrhy na dokazovanie zamietol. Keďže sa zo zdravotných dôvodov nemohol tohto pojednávania zúčastniť, jeho právna zástupkyňa súdu oznámila, že má dôkaz o disponovaní finančnými prostriedkami, ktorý mal na pojednávaní predložiť. Nie je tiež pravdou, že nevedel preukázať, akým spôsobom boli peňažné prostriedky odovzdané ani na akom mieste /dôkazom je zápisnica z pojednávania, nevedel jedine uviesť, vzhľadom na časový odstup viac ako 9 rokov, v akých bankovkách sumu vyplácal. Nevie či by si niekto po takej dobe pamätal v čom peniaze priviezol, nominálne hodnoty odovzdávaných bankoviek, ich série, resp. čísla, jedine ak právny zástupca žalovaných. Súd v tomto konaní jednoznačne nepostupoval v zmysle základných princípov CSP, uvedených v jeho jednotlivých článkoch, najmä Čl. 2, 6, 8, 17. Postupom súdu v tejto veci došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR tým, že i napriek tomu, že žiadosť o odročenie pojednávania bola podaná v súlade s § 183 a nasl. CSP, súd dňa 28.03.2019 pojednával v jeho neprítomnosti, bez oznámenia, že bude pojednávať i napriek žiadosti o odročenie /a to iba preto, že odročenie namietal právny zástupca žalobkyní/. Ďalej tým, že nevyslovil predbežné právne posúdenie veci a zamietol jeho návrh na vykonanie dôkazov. Súd mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere ako mu to priznáva zákon tak, aby nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pre objektívne posúdenie porušenia základného práva upraveného v čl. 46 ods. 2 prvej vete Ústavy SR je nevyhnutné, aby sa Ústavný súd SR zaoberal aj jednotlivými konkrétnymi ustanoveniami OSP /teraz CSP/, nerešpektovaním ktorých došlo k porušeniu základných princípov konania akými sú hospodárnosť a rýchlosť konania, avšak bez presadzovania rýchlosti na úkor zákonnosti a spravodlivosti rozhodnutia. (I. ÚS 36/1999 (ZNU ÚS 29/1999). V zmysle § 181 ods. 2 CSP po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu. Podľa komentára k CSP súd pred ďalším postupom vo veci je povinný určiť, ktoré skutkové tvrdenia považuje medzi stranami za sporné a ktoré za nesporné. Svoju povinnosť splní súd tým, že s predmetnými závermi oboznámi osoby prítomné na prvom pojednávaní. Túto povinnosť, si súd v jeho prípade nesplnil ani po jeho opätovných žiadostiach. Obligatórne určenie sporných a nesporných skutkových tvrdení a vymedzenie predmetu dokazovania má zásadný význam pre ďalší procesný postup strán v kontradiktórnom sporovom konaní. Vo všeobecnosti platí, že v záujme spravodlivosti a zákonnosti sa súd počas nasledujúceho konania môže v nevyhnutnej miere odkloniť od pôvodných predbežných záverov vo vzťahu k skutkovej stránke veci a k dokazovaniu. Poukazuje na tú skutočnosť, že na pojednávaní dňa 08.07.2019 súd zamietol návrhy na vykonanie dôkazov z jeho strany s poukazom na § 153 ods. 2 CSP. Tieto návrhy podľa jeho názoru zasa zamietol iba z toho dôvodu, že na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany neustále poukazoval právny zástupca žalobkyní (správne má byť žalovaných), tak to bolo i v prípade žiadosti o odročenie pojednávania, hoci tak odročenie pojednávania ako i prihliadnutie na včas nepodané návrhy je jednoznačne v právomoci súdu, nie účastníka konania, teda toto posúdenie prislúcha jedine súdu, nie stranám sporu. Dokazuje to i skutočnosť, že súd pojednávanie prerušil na 10 min. za účelom procesného postupu s vyjadrením PZ žalovaných. Následne po prerušení návrh na dokazovanie súd zamietol. Nevykonanie dôkazu, ak mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, je porušením práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09). V zmysle § 153 ods. 2 CSP - na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí /z toho vyplýva, že môže/ súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Ak súd dospeje k záveru, že strana sporu neuplatnila prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, má možnosť buď konanie strany ospravedlniť a na jej procesný úkon prihliadnuť, alebo vyvodiť sankčné dôsledky, teda na omeškaný procesný úkon neprihliadnuť (nepriзнаť mu procesnoprávne účinky). O tom, či súd omeškaný procesný úkon strany ospravedlní, alebo nie, nevydáva procesné uznesenie. V odôvodnení rozsudku vo veci samej však vysvetlí, že na procesný úkon strany neprihliadol a z akých dôvodov, čo však súd v odôvodnení rozsudku vôbec neuviedol. Uplatnenie diskrečného práva súdu závisí od okolností konkrétneho prípadu. Vzhľadom na nižšie uvedené skutočnosti mal súd jeho konanie jednoznačne ospravedlniť. Je pravdou, že súd mu uložil povinnosť zaslať súdu návrhy na doplnenie dokazovania do 30.11.2018, tieto nepredložil iba z dôvodu, že žiadosťou zo dňa 29.11.2018, doručenej súdu 30.11.2018 /č.1. 100/ súd žiadal s poukazom na ustanovenie § 181 ods. 2 CSP o vyslovenie predbežného právneho posúdenia veci /keďže si túto

povinnosť súd na prvom pojednávaní nespĺnil a nespĺnil si ju ani na ďalších pojednávaniach a napriek tomu spor rozhodol/. Toto žiadal z dôvodu, že na pojednávaní dňa 19.10.2018 prostredníctvom právnej zástupkyne vzniesol námietku premlčania voči námietke žalovaných o neplatnosti zmluvy o pôžičke a následného uznania dlhu, čo je zachytené i v zápisnici z tohto pojednávania. Odpoveď urgoval listom zo dňa 25.03.2019 doručeného súdu 26.03.2019 /č.1. 135/, pretože od tejto odpovede s poukazom na hospodárnosť konania, záviseli ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. I vo vyjadrení zo dňa 28.04.2019 doručeného súdu dňa 29.04.2019 /čl. 148/ z dôvodu hospodárnosti konania opätovne trval na vyslovení predbežného právneho posúdenia veci, ktoré mohol súd urobiť už i dňa 28.03.2019, keď už pojednával i napriek odôvodnenej žiadosti o odročenie pojednávania, ktorú neakceptoval. Uviedol tiež, že po jeho vyslovení predloží súdu prípadné návrhy na doplnenie dokazovania. Tiež súdu oznámil, že originály dokladov, ktoré súd požadoval, predloží na pojednávaní k nahliadnutiu, aby si ich súd porovnal s fotokópiami, ktoré sa v spise už nachádzajú. Originály dokladov boli súdu predložené na porovnanie s fotokópiami na pojednávaní dňa 08.07.2019. Takže tvrdenie súdu v bode 7. odôvodnenia rozsudku, že neboli súdu predložené originály zmlúv je nepravdivé. V tejto súvislosti poukazuje na to, že z dostupnej právnej judikatúry vyplýva, že zásada hospodárnosti konania vedie konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov (R 29/1983, Rozsudok KS Prešov 8Co 26/2008 - Rozsudok NS SR 1 Cdo 82/2009, Rozsudok KS Trenčín 17Co 403/2012, Uznesenie NS SR 7Cdo 305/20214, Uznesenie NS SR 3Cdo 187/2013, Rozsudok KS Trenčín 17Co/1291/2015). Jeho vznesenou námietkou premlčania sa súd počas celého konania ani v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberal, ale naopak ju odignoroval. Keďže súd i napriek viacerým urgenciám nevyslovil predbežné právne posúdenie veci, nakoniec na radu právnej zástupkyne, že môže súd rozhodnúť i bez predloženia návrhov na doplnenie dokazovania /čo sa nakoniec aj stalo/, listom zo dňa 27.06.2019, doručeného súdu 28.06.2019, prostredníctvom právnej zástupkyne súdu predložil návrh na vykonanie dôkazov. Aké skutočnosti mali byť navrhnutými dôkazmi preukázané zdôvodnila právna zástupkyňa na pojednávaní dňa 08.07.2019. Návrh bol však súdom zamietnutý. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a s poukazom na dostupnú judikatúru, navrhoval, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania ako i trov prvoinštančného konania, vrátane trov právneho zastúpenia vo výške 100 %.

8. Žalované v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedli, že sa stotožňujú s rozsudkom súdu prvej inštancie a rovnako aj s vyčerpávacím a zrozumiteľným odôvodnením tohto rozsudku, a preto považujú odvolanie žalobcu za nedôvodné. Zdôrazňujú, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie považujú za príkladné, nakoľko súd sa vysporiadal so všetkým, čo bolo sporné a rozhodujúce. Úvodom spochybňujú, či žalobca podal odvolanie včas. Žalobca vo svojom odvolaní uvádza, že si prevzal napadnutý meritórny rozsudok dňa 13.01.2020. Keďže odvolanie podal osobne dňa 27.01.2020 na tunajšom súde, javí sa, že odvolanie podal včas, t.j. v predposledný deň zákonnej lehoty, avšak spochybňujú deň jej začiatku. Poukázali na tú skutočnosť, že z doručky vzťahujúcej sa na meritórny rozsudok vyplýva, že dňa 20.12.2019 bol vykonaný neúspešný pokus o doručenie predmetného rozsudku. Následne dňa 23.12.2019 bolo vykonané opakované doručenie, ktoré bolo neúspešné, keďže žalobca si mal prevziať tento až dňa 13.01.2020. Zarážajúce a vzbudzujúce pochybnosti však je, že žalobca si mal prevziať rozsudok až po uplynutí odbernej lehoty, ktorá je spravidla 18 dní. Ak vychádzajú z toho, že dňa 23.12.2019 sa opakovane nepodarilo doručiť zásielku, tak táto bola následne ako je bežným zvykom ešte v ten deň uložená a od 24.12.2019 začala plynúť odberná lehota, pričom táto mala uplynúť dňa 10.01.2020. Z uvedeného vyplýva, že pre nich neznámym spôsobom, no vzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti, si žalobca prevzal rozsudok až 3 dni po uplynutí odbernej lehoty za predpokladu, že odberná lehota nebola dlhšia ako 18 dní. Spochybňujú teda, či si žalobca prevzal rozsudok dňa 13.01.2020 ako vyplýva z doručky. Pochopiteľne žalované nemajú možnosť ako preukázať, či došlo k akejkoľvek manipulácii s dátumom prevzatia rozhodnutia, a preto za týmto účelom navrhovali, aby súd dotazoval poštový podnik, aby sa odstránili akékoľvek pochybnosti. Zároveň je potrebné zistiť či súd zadal štandardnú odbernú lehota, alebo bola z akýchkoľvek dôvodov dlhšia, čo je nepravdepodobné. Dokazovanie v tomto smere preukáže, či bola splnená zákonná podmienka prípustnosti odvolania, t. j. či bolo podané včas. Ak nebolo podané včas, navrhovali, aby bolo odvolanie podľa § 386 písm. a) CSP odmietnuté, pretože bolo podané oneskorene. Ak teda 10.1.2020 uplynula lehota, 28.1.2020 je 18. deň od tohto dátumu (lehota na odvolanie 15 dní). Žalobca vo svojom vyjadrení poukazuje na svoju námietku premlčania voči tvrdeniam žalovanej 2/ tvrdiac, že zmluva o pôžičke ako aj následné uznanie dlhu sú neplatné. Túto námietku vzniesol na pojednávaní dňa 19.10.2018. Tvrdí,

že sa súd počas celého konania vôbec s ňou nezaoberal a ani sa s ňou nevysporiadal v samotnom odôvodnení rozsudku. K predmetnej námietke premlčania uviedli, že počas celého priebehu pojednávania na súde prvej inštancie im nebolo zo strany žalobcu riadne ozrejmene, proti čomu smerovala námietka premlčania. Bohužiaľ nedozvedajú sa to ani z doručeného odvolania. Možno len vychádzať z jeho vyjadrenia podaného dňa 29.04.2019, že jeho námietka smerovala proti dovoľávaniu sa neplatnosti zmluvy o pôžičke v trojročnej premlčacej dobe a tiež právu využiť právo na odstúpenie od zmluvy v zmysle § 49 OZ. K tomu však uvádzajú, že v danom prípade namietali absolútnu neplatnosť predmetných právnych úkonov a nie relatívnu čoho dôsledkom v takomto prípade sa právo nie len že nepremičuje ale ani nepodlieha preklúzii. Preto vznesená námietka premlčania žalobcu je právne neúčinná a právne bezpredmetná. K námietke vo vzťahu k § 49 OZ uviedli, že tohto sa nedovoľávali v konaní pred súdom prvej inštancie a nie je nám zrejmé, z čoho to žalobca vyvodil, keď už od podaného odporu prioritne spochybňovali samotné odovzdanie pôžičky, t. j. nedošlo k odovzdaniu peňazí čoho dôsledkom je zmluva o pôžičke absolútne neplatná. Navyše na vznesenie námietky premlčania sa vzťahujú obdobné obsahové požiadavky ako na žalobu. Rovnako ako žalovaný nárok, aj hmotnoprávna námietka musí byť vymedzená opisom rozhodujúcich skutočností (skutkovými tvrdeniami). To znamená, že nestačí len „označiť“, že smeruje voči tvrdeniam o domáhaní sa neplatnosti právnych úkonov zo strany žalovaných, ale žalobca mal konkretizovať svojimi skutkovými tvrdeniami, prečo vzniesol námietku premlčania, čo sa ňou sleduje, presne voči čomu smeruje, v čom nesúhlasí so žalovanými a prečo považuje svoju námietku premlčania za dôvodnú (opísanie rozhodujúcich skutočností), t. j. uviesť o nej skutkové tvrdenia v takom rozsahu, akoby právo (nárok) voči ktorému smeruje námietka premlčania (domáhanie sa neplatnosti zo strany žalovaných) bolo predmetom sporu. Toto však žalobca na pojednávaní dňa 19.10.2018 nespravil a len okrajovo, nedostatočne, to spomenul vo svojom vyjadrení podanom dňa 29.04.2019. Opakovane však zdôrazňujú, že žalované sa v konaní domáhali absolútnej neplatnosti zmluvy o pôžičke nakoľko nedošlo k odovzdaniu peňazí čo aj vyplýva zo záverečnej reči zo dňa 08.07.2019 (už od odporu bolo na každom pojednávaní či písomnom vyjadrení uvádzané, že nedošlo k odovzdaniu peňazí). Preto tvrdia, že vznesenie námietky premlčania nebolo zo strany žalobcu vznesené kvalifikovane, bolo zmätočné a v tomto smere nemohlo vyvolať právne účinky. Navyše nevysporiadanie sa so vznesenou námietkou premlčania zo strany žalobcu nemalo za následok nesprávne rozhodnutie veci zo strany súdu prvej inštancie. Žalobca očividne pochybil, keď si myslel, že v danom prípade sa jedná o prípad relatívnej neplatnosti. Vo svojich podaniach sa opakovane domáhal jej posúdenia súdom, nereagoval na výzvy súdu a len svojimi požiadavkami nemajúcimi oporu v zákone zaťažoval súd, pričom v dôsledku svojej následnej procesnej pasivity stratil, resp. prehral spor na prvostupňovom súde. Žalobca napáda závery súdu o tom, že predmetná zmluva o pôžičke nebola reálna, ale iba fiktívna. Súd k tomu dospel podľa jeho názoru iba z výpovede svedka P. E., ktorý podľa jeho názoru bol svedkom zaujatým a jeho výpoveď bola účelová. Žalované žiadne iné dôkazy o tom nepredložili. Uvádza, že zmluva bola reálna a nejednalo sa o simulovaný právny úkon zakrývajúci obchodné aktivity medzi žalobcom a svedkom Ivanom E.. K veci uvádzajú, že sa stotožňujú so záverom súdu v tomto smere, nakoľko správne vyhodnotil celé pozadie obchodov medzi žalobcom a svedkom Ivanom E.. Naznačujú tomu jednak tvrdenia žalovaných a svedka Ivana E., ale aj priamo výpoveď samotného žalobcu. Dňa 19.10.2018 na pojednávaní sám poukázal, že „firma pána E. mala dlh, resp. pán E. bol v exekúcii...“ To jasne potvrdzuje aj samotná výpoveď PZ žalobcu, ktorá bola osobne zúčastnená v týchto v obchodných vzťahoch, ktorá dňa 19.10.2018 na pojednávaní uviedla: „áno v čase požičkovania peňazí som jednoznačne konala, aj doteraz mám čisté svedomie, pomáhala som im so zháňaním peňazí, rodine E. na zaplatenie ich dlhov z finančných problémov a kvôli hrozbe exekúcie. Myslím, že nikto by nespravil to, že som si na seba zobrala úver 2 mil. Sk. Donútila som aj syna, keďže si bral v tom čase úver, aby si zobral úver vyšší o 2 mil Sk. A požiadala som pána Kurica, aby zvyšné 2 mil. dopožičal.“ Možno tu vidieť prelínanie skutkových okolností, ich vzájomné potvrdzovanie, ktoré v konaní objasnil svedok P. E. vo svojom vyjadrení podanom dňa 05.10.2018 a zároveň aj v rámci výsluchu. Ten uviedol, že celé to súviselo s odkupovaním dlhu po spoločnosti E. spol. s r. o. v dohodnutej sume 192.000 EUR voči VÚB, a. s. (ktorý odkúpilo GORE, družstvo), ktorý mala odkúpiť nová spoločnosť P. E. a to spoločnosť E. European Group, s. r. o. od GORE, družstvo, na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 07.05.2009. Svedok P. E. tak získal kontrolu nad pohľadávkou („voči sebe samému“) a mohol sa tak zbaviť exekúcie a odbremeniť svoj majetok. Navyše z výpovede žalobcu vyplýva, že mal požičkovať peniaze, aby si žalovaná 1/ mohla odblokovať majetok, keďže boli vedené exekúcie z dôvodu nezaplatených pohľadávok voči VÚB a. s. Vidieť tu možno jasný súvis, že požičané peniaze súviseli s dlhom voči VÚB, a. s., ktorý mala bývalá spoločnosť svedka P. E., teda žalobca nemal právny dôvod poskytnúť pôžičku žalovanej 1/ a zmluva o pôžičke bola len fiktívna a navyše bol na nej aj podľa presvedčenia žalovaných sfaľovaný podpis žalovanej 1/. Preto aj v rámci výpovede žalobcu uviedol, že okrem iného aj na podnet P. E. požičal peniaze. Zdôrazňujú, že žalovaná

1/ nikdy nevystupovala v spoločnosti KRIŽAN, spol. s r. o. a Križan European Group, s. r. o. ani ako spoločníčka ani ako konateľka. Túto skutočnosť nie je potrebné preukazovať, nakoľko je voľne dostupná z údajov obchodného registra. Poukazujú, že zmluva o pôžičke mala byť podpísaná dňa 18.05.2009 čo jasne evokuje časovú súvislosť s úhradou súvisiacou s odkúpením pohľadávky (dňa 07.05.2009), ktorá však súvisela s podnikaním svedka P. E. a vôbec nie žalovanej 1/. Žalovaná 1/ nemala žiadny dôvod si požičiavať peniaze a tieto peniaze nikdy neobdržala. Predmetné zmluvy týkajúce sa pohľadávky VÚB, a. s. sa nachádzajú v súdnom spise Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 6C/110/2012, s ktorým sa súd prvej inštancie oboznámil v rámci dokazovania čo vyplýva z bodu 4. napadnutého rozhodnutia. Z vyššie uvedených skutočností možno vyvodiť, že predmetná zmluva o pôžičke bola len fiktívna a mala predstavovať pre žalobcu akúsi poistku. Žalobca svedeckú výpoveď Ivana E. a rovnako aj jeho písomné vyjadrenie v konaní nerozporoval. Jeho tvrdenia len podporujú tvrdenia žalovaných ohľadom zastieraných obchodných aktivít medzi žalobcom a svedkom, pričom tieto skutkové tvrdenia neboli výslovne popreté a preto v súlade s § 151 ods. 1 CSP sa ich tvrdenia považujú za nesporné, resp. ak boli aj nepriamo popreté tak boli neúčinne popreté nakoľko žalobca nevedel dostatočne jasne ozrejmiť skutkové okolnosti, ktoré mali viesť k pôžičke. Ak to zhrnieme, žalobca nedôveryhodným a nepreukázaným spôsobom tvrdil jednu verziu ohľadom požičania peňazí žalovanej 1/. Túto verziu popreli obe žalované, verziu žalovaných potvrdil svedok P. E. a dokonca nepriamo aj sama právna zástupkyňa žalobcu! Námetka žalobcu, že záver súdu o tom, že predmetná zmluva o pôžičke nebola reálna, ale iba fiktívna, je očividne neopodstatnená. K samotnému preukázaniu (ne)odovzdania peňazí v konaní pred súdom prvej inštancie vznikli obrovské pochybnosti, ktoré doviedli súd prvej inštancie k záveru, že nedošlo k odovzdaniu peňazí čoho dôsledkom nedošlo ani k uzavretiu reálneho kontraktu (zmluvy o pôžičke). Touto cestou poukazujú aj na nejasnosti a rozpory vo výpovedi žalobcu, ktorého výsluch sa uskutočnil na pojednávaní dňa 19.10.2018. Pri tejto výpovedi bol žalobca konfrontovaný viacerými rozpormi, pričom poukazujú na ich početnosť a závažnosť takto: Žalobca uviedol, že nevie kde bola podpisovaná zmluva o pôžičke, je to uvedené v zmluve avšak k odovzdaniu peňazí malo prísť u žalovanej 1/ v pivnici, resp. vinotéke. Vzápätí ďalej uviedol, že nevie či bola prítomná na jednaní (pozn. jednaní o zmluve) a nepamätal si kedy sa prvýkrát stretol so žalovanou 1/. O niekoľko minút už zase uviedol, že zmluva bola podpísaná pri odovzdávaní peňazí (str. 6 zápisnice z pojednávania 19.10.2018). Ihneď na ďalšiu otázku opäť zmenil svoju výpoveď a uviedol, že zmluvu podpisoval v Trenčíne a dlžníčka si mala dopísať v Novom Meste nad Váhom, kde mali byť odovzdané peniaze. Možno vidieť, že žalobca mal v konaní pred súdom prvej inštancie veľké problémy uviesť okolnosti za akých podmienok prebiehalo uzatvorenie zmluvy a samotné odovzdanie peňazí.

Nevedel ani uviesť v čom mal priniesť takú veľkú sumu peňazí, prípadne uviesť v akých bankovkách (ani len približne); nepamätal si ani odkiaľ takú sumu peňazí zobral, či z úspor alebo výberom v banke a len uviedol, že pousiluje sa pohľadať výpisy z bánk, resp. iné doklady. Tieto nikdy nepredložil. Žalobca pri svojej výpovedi vystupoval nervóznym dojmom a nevedel si spomenúť ani na také základné okolnosti akými sú okolnosti zoznámenia sa so žalovanou 1/, kto ho zoznámil so žalovanou 1/, kde bola podpisovaná zmluva - tieto odpovede menil, odkiaľ zobral peniaze na poskytnutie pôžičky, v čom bola uložená hotovosť, keď ich odovzdal žalovanej 1/, približný počet a nominálne hodnoty bankoviek. Žalobca teda osobne nevedel uviesť absolútne nič o okolnostiach odovzdania peňazí, nepamätal si na nič, prípadne menil svoje odpovede opakovane po pár minútach svojej výpovede pred súdom. Táto skutočnosť musela byť nevyhnutne premietnutá do rozhodnutia súdu v tejto veci a to tým následkom, že žalobcova výpoveď ohľadom odovzdania peňazí bola celkom nedôveryhodná. Samotná nedôveryhodnosť žalobcu sama o sebe nemusela znamenať nepreukázanie odovzdania peňažnej sumy (naplnenie reálneho kontraktu), avšak k nej v konaní pristúpila tiež výrazná procesná pasivita žalobcu, ktorý prakticky v konaní nepreukázal nič zo svojich skutkových tvrdení akýmikoľvek dôkazmi. Na podporu tvrdení je nevyhnutné v sporovom konaní predkladať a vykonávať dôkazy, avšak žalobca sa rozhodol do konania pred súdom prvej inštancie nepredložiť a nenavrhnúť takmer nič týkajúce sa odovzdania peňazí, napriek tomu, že to avizoval. V kontexte s uvedeným poukázali na tú skutočnosť, že prioritným dôvodom prečo súd zamietol žalobu bola tá skutočnosť, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a to aj s prispením jeho pasivity v konaní. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí správne uviedol, že žalovaná 1/ poprela odovzdanie a prevzatie peňazí a žalobca reálne odovzdanie nepreukázal, nevedel uviesť spôsob odovzdania peňazí, nepredložil napr. výpisy z účtu, nenavrhol napr. vypočutie svedka či iné prostriedky, ktorými by svoje tvrdenia preukázal. V dôsledku toho neunesol dôkazné bremeno preukázania, že platným spôsobom uzavrel zmluvu o pôžičke (bod 25.) a nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by podporovali jeho tvrdenie, že taká vysoká suma bola vyplatená v hotovosti. (bod 28.). Poukázali na čl. 5 CSP, § 155 CSP. Sporové konanie sa spravuje zásadou koncentrácie konania. Procesné úkony strán sporu, ktoré podliehajú koncentrácii konania, sú prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej

obransy. Z normatívneho hľadiska má koncentrácia konania za následok osobitné procesnoprávne sankcie (v podobe neúčinnosti procesného úkonu strany sporu) za to, že strana sporu porušila procesnú povinnosť riadneho vedenia sporu (procesná diligencia). Povinnosť riadneho vedenia sporu je všeobecne vyjadrená v článku 8 CSP, tak že strany sporu sú povinné vykonať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany v súlade s princípom hospodárnosti, čo má prispieť k rýchlosti konania. Sudcovská koncentrácia konania je v diskrečnej právomoci súdu. Poukázali na procesnú pasivitu žalobcu, ktorá viedla k aplikácii sudcovskej koncentrácie čoho dôsledkom bol žalobcov návrh zamietnutý prvostupňovým súdom: dňa 19.10.2018 prijal súd prvej inštancie uznesenie, ktorým uložil sporovým stranám do 30.11.2018 zaslať súdu návrhy na doplnenie dokazovania. Žalobca nerešpektoval toto uznesenie a nezaslal návrh na doplnenie dokazovania. Namiesto toho dňa 30.11.2018 požiadal súd o predbežné právne posúdenie veci vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania z jeho strany a až následne po doručení tohto posúdenia chcel doručiť súdu návrhy na doplnenie dokazovania. Sám si určoval čo kedy predloží a nepredloží, celkom v rozpore s civilným sporovým poriadkom. Žalované na rozdiel od žalobcu dňa 27.11.2018 podali vyjadrenie, kde sa jednak vyjadrili k právnemu posúdeniu veci a jednak aj k návrhom na dokazovanie pričom navrhovali, aby žalobca v rámci edičnej povinnosti predložil originály zmluvy o pôžičke, dodatku č. 1 a uznania dlhu. Zároveň navrhli, aby žalobca predložil bankové výpisy z obdobia máj 2009, t. j. návrh na dokazovanie jednoznačne smeroval k tomu, aby žalobca preukázal či vôbec disponoval takou sumou (k dátumu podpisania písomného vyhotovenia zmluvy o pôžičke), ktorá mala byť predmetom pôžičky. Je zrejmé, že týmto návrhom žalované v podstate napomáhali žalobcovi. Už tým, že jedna zo strán reagovala na výzvu súdu, navrhla všetko čo považovala za nevyhnutné a druhá strana výzvu súdu ignorovala, vznikla medzi stranami nerovnováha, ktorá sa mohla negatívne premeniť do rozhodnutia súdu v neprospech žalovaných. Plánované pojednávanie na deň 24.01.2019 požiadala odročiť PZ žalobcu 3 dni predtým, s tým, že navrhovala vytyčiť termín v mesiaci marec. Po odsúhlasení oboch PZ sa nový termín na žiadosť PZ žalobcu stanovil na 28.03.2019. Dňa 28.03.2019 sa však pojednávanie napriek predchádzajúcemu súhlasu PZ žalobcu opäť odročilo, a to na deň 02.05.2019 z dôvodu, že sa nedostavil žalobca ani jeho PZ z dôvodu práceneschopnosti, ktorí sa vopred ospravedlnili. Opäť ani do tohto pojednávania neboli vznesené návrhy ani predložené dôkazy zo strany žalobcu. Vzhľadom na opätovné žiadosti o odročenie ako PZ žalovaných vyjadril nesúhlas s opätovným vyhovením odročenia pojednávania, keďže už predtým sa na termíne strany dohodli. Súd v rámci prijatého uznesenia opätovne uložil PZ žalobcovi povinnosť v lehote do 20.04.2019 predložiť súdu návrhy na doplnenie dokazovania, ako aj originály zmlúv a to Zmluvy o pôžičke, Dodatku č. 1 k Zmluve o pôžičke a Uznanie dlhu a súčasne súdu predložiť výpisy z bankových účtov žalobcu z obdobia máj 2009. Do 20.04.2019 žalobca už niekoľkokrát nerešpektoval výzvu súdu, návrhy nepredložil a originály Zmlúv takisto nie. Tvrdia, že už tu bolo možné konanie skoncentrovať, avšak súd bol ku žalobcovi zhovievavý. Dňa 26.04.2019 požiadala PZ žalobcu opäť, tretíkrát o odročenie pojednávania z dôvodu práceneschopnosti na strane PZ žalobcu a požiadavke žalobcu na osobnej účasti jeho PZ na pojednávaní. Opätovne bolo jej žiadosti vyhovené. Zároveň 29.04.2019 (9 dní po lehote stanovenej súdom) oznámil žalobca súdu, že trvá na predložení predbežného právneho posúdenia a až následne predloží návrhy na doplnenie dokazovania a až na pojednávaní predloží originály dokladov, ktoré súd požaduje. Namietal tiež, že sa vykonalo pojednávanie v jeho neprítomnosti. Dňa 02.05.2019 sa vykonalo pojednávanie a opäť iba tým spôsobom, že bolo prijaté uznesenie o odročení pojednávania pričom súd zdôraznil v uznesení, že boli poučení o svojich procesných právach a povinnostiach ako aj o tom, akým spôsobom majú súdu predložiť návrhy na doplnenie dokazovania. Vzhľadom na vyššie uvedené je scestné, že žalobca v odvolaní poukazuje na porušenie jeho práv nevykonaním dôkazov, ktoré nebol schopný súdu navrhnuť ani predložiť na najmenej 3 výzvy súdu a zároveň po 4 odročeníach pojednávania z dôvodov na jeho strane.

Je evidentné, že žalobca opakovane nerešpektoval uznesenie súdu týkajúce sa vedenia dokazovania. V súdom stanovenej lehote opakovane nepredložil návrh na dokazovanie avšak nesplnil si ani svoju edičnú povinnosť v stanovenej lehote, ktorú mu súd uložil uznesením. Nie je tiež pravdivé jeho tvrdenie, že súd pojednával, nakoľko nešlo o pojednávanie ako také (že by sa formálne otvorilo pojednávanie), ale len súd a PZ žalovaných prišli do pojednávacej miestnosti, kde bolo prijaté uznesenie o odročení a vedení dokazovania. Zdôrazňujú, že PZ žalobcu zaslal na súd žiadosť o odročenie dňa 26.03.2019, t. j. dva dni pred pojednávaním. Je bežné, že keď sa sporová strana ospravedlní 1-2 dni pred pojednávaním, tak sa pojednávanie zrealizuje a len sa vyhlási uznesenie o odročení, prípadne v uznesení sa upraví aj spôsob vedenia konania. Nedochádza teda k zrušeniu pojednávania ako si to žalobca očividne zamieňa, navyše súd ani neupovedomoval sporové strany o zrušení pojednávania a je len v právomoci súdu, aký postup zvolí (príde na pojednávanie, kde prijme uznesenie o odročení alebo vopred zruší pojednávanie a informuje o tom sporové strany). V tomto smere teda nemohlo dôjsť k žiadnemu

porušení práv žalobcu. Na pojednávání dňa 02.05.2019 súd naznačil (aj na opakované podnety PZ žalovaných) žalobcovi, že si má dávať pozor na sudcovskú koncentráciu konania! Na toto však bol žalobca upozornený už aj skôr a to niekoľkokrát. Až dňa 28.06.2019 podal žalobca návrh na vykonanie dôkazov, pričom však stále nepredložil originály dokumentov, ktoré požadoval súd a tiež nepredložil ani výpisy z banky. Originál jednej z dvoch rôznych zmlúv predložil až dňa 08.07.2019 na pojednávání aj to len na porovnanie (nechcel ich založiť do spisu). Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca napriek viacerým stanoveným lehotám zo strany súdu neposkytol súdu výpisy, nenavrhol žiadne iné dôkazy, okrem ním predložených návrhov na dokazovanie, ktoré boli jednak nevhodné a boli najmä podané po súdom stanovených lehotách a tiež by len spôsobili potrebu vykonania ďalších pojednávaní, súd prvej inštancie správne uplatnil sudcovskú koncentráciu a nevyhovel návrhom na dokazovanie. Vzhľadom na to, že žalobca viackrát nerešpektoval uznesenia súdu týkajúce sa predloženia dôkazov a dôkazy preukazujúce odovzdanie pôžičky, nepredložil respektíve nezabezpečil. To znamená, že nemal preukázané odovzdanie pôžičky čo je nevyhnutné pre platnosť reálneho kontraktu - zmluvy o pôžičky, ktorá mala byť titulom žalovaného nároku zo strany žalobcu. Nie je tiež pravdou, že súd v odôvodnení rozsudku vo veci samej nevyvetlil, prečo na návrhy na dokazovanie neprihliadol. Súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na str. 8 bod 26 uviedol, že znalecké dokazovanie považoval za nadbytočné, nevhodné v tomto štádiu konania. To len potvrdzuje záver, že súd správne postupoval, nakoľko ak žalobca nepreukázal odovzdanie pôžičky tak je nevhodné vykonávať dokazovanie zamerané na podpis žalovanej 1/. V otázke uznaniu dlhu sa stotožňujú so súdom prvej inštancie, nakoľko skúmanie platnosti Uznania dlhu prichádza do úvahy len v prípade, že je preukázaná základná okolnosť, a to existencia dlhu. V tomto prípade tomu tak nebolo a nakoľko Uznanie dlhu má akcesorický charakter, je len zabezpečovacím prostriedkom primárneho záväzku, nebolo potrebné ďalej skúmať jeho platnosť, keďže sa nepodarilo preukázať vznik primárneho záväzku. Poukazujeme tiež na ďalšiu okolnosť neplatnosti tohto úkonu a tou je jednoznačne jeho neurčitosť. Suma 120.000,- Eur nevyplýva zo žiadneho z úkonov, od ktorých žalobca Uznanie dlhu, najmä jeho výšku a existenciu odvodzuje. Žalovaný ani súd nezistil, ako mohlo dôjsť k uznaniu tejto sumy na základe Zmluvy o pôžičke spolu so sankciami a úrokmi tam uvedenými. Táto suma nesúhlasí so žiadnym výpočtom a žalobca sa ani neúnúval ju bližšie počas konania špecifikovať. Je nesporné, že počas tohto konania vyšlo najavo, že do minimálne jedného z konaní (6C/110/2012, 12C/407/2018) bola predložená Zmluva o pôžičke, na ktorej je sfaľovaný podpis žalovanej 1/, nakoľko už na prvý pohľad je vidieť, že sa jedná o dva rôzne podpisy dvoch rôznych ľudí označených ako tá istá osoba - žalovaná 1/. Navyše došlo aj k pozmeňovaniu dôkazu - zmluvy, nakoľko na zmluve predloženej do konania 6C/110/2012 bol dátum splatnosti 18.06.2009, pričom na zmluve predloženej do tohto konania je dátum splatnosti 18.08.2009!!! Žalobca v rámci svojho výsluchu (19.10.2018) na priamu otázku či bola zmluva vyhotovená v dvoch rovnopisoch a každá zo strán obdržala po jednom vyhotovení, toto potvrdil. Logicky teda, ak jedna strana disponuje iba jedným rovnopisom, druhá disponuje takisto jedným, nemá jedna zo strán žiadnu možnosť predložiť dve rôzne kópie zmluvy s rôznymi podpismi a navyše rôznymi dátumami splatnosti bez toho, aby nedošlo k falošovaniu minimálne jednej z nich. Toto žalobca v rámci svojej výpovede nevedel vôbec vysvetliť. Je prirodzené, že túto preukázanú skutočnosť vo svojom odvolaní celkom opomína, no žalované považujú za nevyhnutné na to poukázať aj s ohľadom na trestnoprávny charakter predloženia takejto listiny. Možno len dedukovať, že i toto bol dôvod, prečo žalobca na výzvy súdu nevedel/nechcel predložiť originál listiny- Zmluvy, ktorú predložil do konania 6C/110/2012, keďže táto bola odlišná od predloženej Zmluvy v tomto konaní. Poukazujú na zápisnicu z pojednávania 8.7.2019, kde bol predložený jeden originál, pričom PZ žalobcu uviedla, že originál z konania 6C/110/2012 nemá. Majú za to, že v tomto konaní mohlo dôjsť okrem iného k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu marenia spravodlivosti podľa ust. § 344 Trestného zákona.

Na účely spochybnenia dôveryhodnosti žalobcu zo strany žalovaných sa súd v rámci výpovede žalobcu mohol dozvedieť i to, že bol v minulosti odsúdený za ekonomickú trestnú činnosť. Toto sú tak závažné okolnosti týkajúce sa uzavretia spornej zmluvy, jej znenia ako i podpisu dlžníčky, že nemohli viesť súd k inému záveru ako tomu, že k odovzdaniu pôžičky nikdy neprišlo. Žalobca neuviedol pravdu ani pri ďalších odpovediach na položené otázky. Uviedol tiež, že nebol podávaný návrh na platobný rozkaz ešte skôr ako bola podaná táto žaloba. To však nie je pravda, nakoľko na tunajšom súde bolo vedené konanie sp. zn. 10Ro/275/2012 o zaplatenie 67.000,- Eur s prísl. proti žalovanej 1/ M. E. a to titulom zmluvy o pôžičke č. 1805/2009. Aj do tohto konania bola predložená zmluva o pôžičke s pravdepodobne sfaľovaným podpisom žalovanej 2/, resp. taká istá zmluva ako predložená do konania 6C/110/2012)! Záverom dodali, že predbežné právne posúdenie bolo poskytnuté v priebehu pojednávania dňa 19.10.2018 čo vyplýva aj zo zvukovej nahrávky pojednávania. Samo o sebe nemá vplyv na výsledok tohto konania, ktorý si žalobca do veľkej miery sám privodil svojou nepochopiteľnou, opakovanou procesnou pasivitou. Súd

tiež uviedol, čo musí žalobca preukázať keďže došlo k spochybneniu podpisu na zmluve o pôžičke a odovzdaniu peňazí a taktiež bola preukázaná manipulácia s rovnopismi zmluvy o pôžičke (dva rôzne dátumy splatnosti), ktoré boli predložené do viacerých súdnych konaní. Námietky žalobcu v tomto smere sú neopodstatnené. Vzhľadom na uvedené navrhovali odvolanie žalobcu odmietnuť, nakoľko bolo podané oneskorene. V prípade, ak súd posúdi odvolanie žalobcu ako včas podané navrhovali, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

9. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaných uviedol, že rozsudok bol skutočne prevzatý dňa 13.01.2020, čo mohol pán právny zástupca vidieť i v spise na samotnej doručenke, keďže uvádza, že dňa 28.01.2020 bol v ňom nahliadať. Určite tiež ako znály práva pozná § 111 CSP - doručovanie písomností do vlastných rúk, v zmysle ktorého podľa ods. 1 „do vlastných rúk sa doručuje tak, že adresát potvrdí prijatie písomnosti na potvrdení o doručení písomnosti („doručenke“), údaje na doručení sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak. Doručenka je verejnou listinou“. Keďže pán právny zástupca, okrem svojich špekulácií ohľadne doručovania písomnosti, nepreukázal opak žiadnym relevantným dôkazom, dotazovanie poštového podniku a zisťovanie, akú lehotu súd zadal, je iba ďalším zbytočným zaťažovaním súdu z jeho strany, pretože iné sa ani zistiť nedá, iba to čo je už i v spise. Iste sú mu známe i ďalšie ustanovenia CSP ako § 112, § 121 ako i § 122 - odpustenie zmeškania lehoty. Takže nevieme aký bol cieľ, špekulovať o lehote prevzatia rozsudku na polovicu strany, okrem zaťažovania súdu. Keďže lehota na podanie odvolania bola 15 dní od prevzatia rozsudku, odvolanie nie, že sa javí ako včas podané, ale bolo podané včas. Pokiaľ by odberná lehota nebola v súlade s poštovým poriadkom, tak by pošta určite nebola zásielku adresátovi vydala a zásielku by vrátila súdu a lehota na podanie odvolania by začala plynúť neskôr, než skutočne začala. Pokiaľ právny zástupca špekuluje nad spôsobom preberania zásielok, tak asi má skúsenosti, že sa dá manipulovať s dátumom prevzatia zásielok. Ona však za roky preberania zásielok, však doteraz neprišla na to, ako sa dá pri preberaní zásielok na pošte manipulovať s dátumom, keďže sa dátum prevzatia potvrdzuje jednak na doručení a jednak na zadnej strane oznámenia o uložení zásielky. Len okrajom uvádza, aby bolo pánu právneho zástupcovi žalovaných jasné a nebolo treba zasa zisťovanie, rozsudok nebol právnej zástupkyňi žalobcu zaslaný do elektronickej schránky asi preto, lebo ju nemá aktivovanú. Právny zástupca žalovaných tvrdí, že vznesenie námietky premlčania nebolo zo strany žalobcu vznesené kvalifikovane, s čím nesúhlasí. I ak by tomu tak bolo, súd sa mal s ňou jednoznačne vysporiadať, čo však neurobil a počas celého konania sa ňou vôbec nezaoberal. A navyše sa s ňou nevysporiadal ani v samotnom odôvodnení rozsudku. Taktiež ako pôvodný žalobca je presvedčený, že tvrdenie žalovanej, že zmluva o pôžičke a následné uznanie dlhu sú neplatné podlieha premlčaniu a preto i on vznáša námietku premlčania. K bodom III. a IV. vyjadrenia žalovaných sa vyjadrovať nebude, plne sa stotožňuje so všetkými dôvodmi pôvodného žalobcu uvedenými v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku. Pokiaľ, právny zástupca žalovaných v bode V. svojho vyjadrenia uvádza v súvislosti s predloženými zmluvami, že majú za to, že v tomto konaní mohlo dôjsť okrem iného k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu marenia spravodlivosti a má o tom relevantné dôkazy, tak sa pýta prečo už dávno nepodal trestné oznámenie. V opačnom prípade určite vie pán právny zástupca akého trestného činu sa nepravdivými tvrdeniami dopúšťa zasa on. Taktiež tvrdí, že súd v tomto konaní jednoznačne nepostupoval v zmysle základných princípov CSP, uvedených v jeho jednotlivých článkoch, najmä Čl. 2, 6, 8, 17 ako i s tým, že postupom súdu prvej inštancie v tejto veci došlo k porušeniu práva pôvodného žalobcu na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, z dôvodov, ktoré uviedol vo svojom odvolaní. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a s poukazom na dostupnú judikatúru, navrhoval tak ako pôvodný žalobca, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania ako i trov prvoinštančného konania, vrátane trov právneho zastúpenia vo výške 100 %.

10. Žalované v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedli, že žalobca sa vôbec nevyjadril, prečo bol rozsudok prevzatý až po odbernej lehote! Naproti tomu len so sarkastickým podtónom napáda PZ žalovaných, čo považujú za prejav neprofesionálnosti. Zdôrazňujú, že žalobca poukázal na zákonné ustanovenia o odpustení zmeškania lehoty, čo len naznačuje, že žalobca ako keby pripúšťal, že niečo nebolo v poriadku s lehotou doručenia rozsudku. V kontexte s uvedeným trvajú na svojich námietkach v tomto smere. Žalobca ďalej tvrdí, že nesúhlasí s tým, že vzniesol námietku premlčania nekvalifikovane. Žalobca svoj nesúhlas nijako bližšie nerozvádza v tomto smere a preto majú za to, že toto jeho tvrdenie nie je riadne právne zdôvodnené. V celom rozsahu poukázali na ich argumentáciu týkajúcu sa nekvalifikovanosti vznesenia námietky premlčania, ktorú uviedli v písomnom vyjadrení k odvolaniu a ktorú žalobca nijako právne ani skutkovo nevyvrátil v replike odvolania. K vznesenej námietke

premlčania žalobcu uviedli, že právo domáhať sa absolútnej neplatnosti zmluvy sa nepremlčuje, keďže absolútnej neplatnosti sa možno domáhať kedykoľvek. V danom prípade ide nepochybne o absolútnu neplatnosť a nie relatívnu neplatnosť, pri ktorej už je možné použiť námietku premlčania. V kontexte s uvedeným námietku premlčania vznesenú žalobcom považujú za nedôvodnú. Je potrebné tiež vziať na zreteľ, že žalobca nemôže v odvolacom konaní už vznášať námietku premlčania s poukazom na § 154 CSP.

Žalobca si nedal ani námahu vyjadriť sa k ich tvrdeniam uvedeným v bode III. a IV. vyjadrenia. Dôvod je podľa ich názoru zreteľný - tvrdenia tam uvedené sú v prevažnej väčšine zhrnutím preukázaného skutkového stavu a tento žalobca nemá ako vyvrátiť a preto len odkázal na dôvody pôvodného žalobcu. Žalobca navyše ani len neuviedol, že s nimi nesúhlasí, čo znamená, že ich nijako nepopre! Nemajú záujem už odvolací súd zaťažovať s možným spáchaním trestného činu podľa § 344 TZ, no dve veci sú nesporné. Do minimálne jedného z troch konaní bola predložená Zmluva o pôžičke, na ktorej je sfaľovaný podpis žalovanej 1/, nakoľko už na prvý pohľad je vidieť, že sa jedná o rôzne podpisy. Rovnako je nesporné, že na vyhotoveniach takýchto zmlúv bol pozmeňovaný aj dátum splatnosti. Zdôrazňujú, že PZ žalobcu stále nevysvetlila, prečo do konania nechcel pôvodný žalobca predložiť originál zmluvy, čo len vzbudzuje odôvodnené pochybnosti v tomto smere. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhovali odvolanie žalobcu odmietnuť, nakoľko bolo podané oneskorene. V prípade, ak odvolací súd posúdi odvolanie žalobcu ako včas podané navrhovali, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

11. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výrokoch II. a III. ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

12. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., odvolaním napadnutý nebol, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto výroku právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

13. Čo sa týka námietky žalovaných uvádzanej vo vyjadrení k odvolaniu, že spochybňujú, či žalobca podal odvolanie včas, nakoľko žalobca vo svojom odvolaní uvádza, že si prevzal napadnutý meritórny rozsudok dňa 13.01.2020, javí sa, že odvolanie podal včas, t.j. v predposledný deň zákonnej lehoty, avšak spochybňujú deň jej začiatku (z doručky vzťahujúcej sa na meritórny rozsudok vyplýva, že dňa 20.12.2019 bol vykonaný neúspešný pokus o doručenie predmetného rozsudku, následne dňa 23.12.2019 bolo vykonané opakované doručenie, ktoré bolo neúspešné, keďže žalobca si mal prevziať tento až dňa 13.01.2020, ak vychádzajú z toho, že dňa 23.12.2019 sa opakovane nepodarilo doručiť zásielku, tak táto bola následne ako je bežným zvykom ešte v ten deň uložená a od 24.12.2019 začala plynúť odborná lehota, pričom táto mala uplynúť dňa 10.01.2020), odvolací súd túto nepovažoval za opodstatnenú, nakoľko do vlastných rúk sa doručuje tak, že adresát potvrdí prijatie písomnosti na potvrdení o doručení písomnosti („doručenke“), údaje na doručke sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak, pričom opak nebol preukázaný, na doručke nie je vyznačený deň uloženia zásielky a aj v prípade, že by si zásielku neprevzal v odbernej lehote, ktorá lehota mala končiť 10.01.2020, ktorý deň bol piatok, zásielka by sa teda súdu vrátila najskôr 13.01.2020 a lehota na podanie odvolania by mu začala plynúť až od vrátenia zásielky súdu prvej inštancie, teda rovnako ako v prípade keď si ju prevzal.

14. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď žalobu zamietol.

15. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázané, žalobca sa po úprave petitu žalobného návrhu zo dňa 09.11.2017 domáhal, aby súd zaviazal žalovaných 1/ a 2/ k povinnosti zaplatiť mu 120.000,- Eur titulom vrátenia pôžičky zo Zmluvy o pôžičke č. 1805/2009 zo dňa 18.05.2009, Dodatku č. 1 zo dňa 15.05.2012 a Uznaní záväzku zo dňa 08.08.2012, spolu s úrokom z omeškania vo výške 2,45 % za každý mesiac omeškania od 09.08.2012 do zaplatenia s tým, že plnením jedného so žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. Ako už konštatoval súd prvej inštancie, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi na voľné nakladanie veci určené podľa druhu, t.j. veci zastupiteľné, najmä peniaze, pričom dlžník sa zaväzuje vrátiť mu po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Právny vzťah založený na takejto zmluve môže byť odplatný aj bezodplatný. Zmluvu o pôžičke je možné uzatvoriť ústne, písomne a aj konkludentne. Esenciálnymi (pojmovými) znakmi zmluvy o pôžičke sú: a/ prenechanie vecí na voľné nakladanie a aj spotrebovanie, b/ druhovo určené veci, c/ dočasnosť právneho vzťahu, d/ povinnosť vrátiť veci rovnakého druhu, e/ určenie

doby splatnosti (vrátenia) pôžičky. Pri zmluve o pôžičke, ako neformálnej, ale reálnej zmluve (kontrakte) sa bezpodmienečne vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky (peňazí) veriteľom dlžníkov, a to buď bezhotovostným spôsobom na účet dlžníka alebo odovzdaním krátkou cestou. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobca v konaní tvrdil, že odovzdal žalovanej 1/ sumu pôžičky v úhrne 67.000,- Eur za prítomnosti svedka X. M., žalovaná 1/ uvedenú skutočnosť poprela a žalobca reálne odovzdanie nepreukázal, nakoľko nevedel uviesť spôsob odovzdania peňazí a ani nenavrhol vypočutie svedka odovzdania peňazí X. Delinčáka. Žalobca teda hodnoverne nepreukázal uzavretie pôžičky so žalovanou 1/, najmä nepreukázal, že túto pôžičku aj reálne poskytol a odovzdal. Nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by podporovali jeho tvrdenie, že taká vysoká suma bolo vyplatená v hotovosti (napr. výbery z účtov v tom čase a pod.) Žalobca nevedel preukázať, aký spôsobom boli peňažné prostriedky odovzdané a ani na ako mieste. Žalobca teda ani podľa odvolacieho súdu neunesol dôkazné bremeno preukázania, že platným spôsobom uzavrel zmluvu o pôžičke. Žalobca teda nepreukázal platnosť právneho úkonu zmluvy o pôžičke, ani reálne odovzdanie predmetu pôžičky. Podmienka reálneho odovzdania a prevzatia požičanej sumy pritom vyplýva priamo z textu zákona § 657 Občianskeho zákonníka. Čo sa týka uznania dlhu, odvolací súd uvádza tak ako už konštatoval súd prvej inštancie, že inštitút uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka nie je novým právnym titulom záväzku, ale je samostatným zabezpečovacím inštitútom; zabezpečovaciu funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania; táto domnienka je však vyvrátená dôkazom opaku, čo znamená, že skutočnosť, pre ktorú je v zákone stanovená domnienka, ktorá pripúšťa dôkaz opaku, má súd preukázanú dovtedy, pokiaľ v konaní nevyšiel najavo opak. Žalované 1/ a 2/ spochybnili samotnú platnosť uznania dlhu, keď z jeho obsahu vyplýva nesúlad medzi uznaným dôvodom a výškou dlhu, nakoľko dlh vo výške 120.000,- Eur nie je špecifikovaný, nie je uvedené z čoho táto suma pozostáva a nemôže sa odvíjať od sumy 67.000,- Eur a dohodnutého úroku z omeškania, keďže v danom čase žalovaná 1/ nebola v omeškani. Nemohlo tak dôjsť k úhrade v súlade s Dodatkom č. 1 ako je uvedené v Uznaní dlhu, keďže žalovaná 1/ sa zaviazala iba na úhradu dlžnej istiny 67.000,- Eur do 30.09.2012. Úkon zo dňa 08.08.2012 v nadväznosti na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v nadväznosti na § 558 Občianskeho zákonníka je aj podľa odvolacieho súdu neplatným právnym úkonom pre neurčitost' záväzku dlžníka, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, pretože dlh sa skladal zo sumy pôžičky vo výške 67.000,-Eur a presne nešpecifikovaného prísľušenstva, pričom poskytnutie pôžičky vo výške 67.000,- Eur, ktorý je medzi stranami konania sporný. Určitost' musí byť vyjadrená v písomnom právnom úkone, keďže § 558 Občianskeho zákonníka písomnosť vyžaduje pre svoju platnosť. Prísľub zaplataenia dlhu dlžníkom v úkone zo dňa 08.08.2012 ani podľa odvolacieho súdu nespĺňa zákonnú podmienku určitosti tohto záväzku čo do dôvodu, čo do výšky a z tohto dôvodu je úkon uznania dlhu zo dňa 08.08.2012 neplatným právnym úkonom. Nejde o jednoznačný záväzok dlžníka zaplatiť dlh - pôžičku jednoznačne určený čo do dôvodu, dátumu, výšky. Táto skutočnosť spôsobuje neplatnosť právneho úkonu uznania dlhu. Uznaním záväzku sa nemôže meniť pôvodný záväzok, ani založiť nový záväzok, je to zabezpečovací inštitút k pôvodnému záväzku. Vzhľadom k vyššie uvedenému, teda ani podľa odvolacieho súdu žalobca nepreukázal ani platnosť primárneho právneho úkonu zmluvy o pôžičke, teda vznik právneho úkonu pôžičky reálnym odovzdaním pôžičky, ani uzavretie platného akcesorického právneho úkonu uznania záväzku podľa § 558 Občianskeho zákonníka.

16. Čo sa týka námietky žalobcu uvádzanej v odvolaní, že pred súdom prvej inštancie vzniesol námietku premlčania proti námietke žalovanej 2/ tvrdiac, že zmluva o pôžičke a uznanie dlhu sú neplatné, pričom súd sa touto námietkou počas celého konania vôbec nezaoberal a nevysporiadal sa s ňou ani v samotnom odôvodnení rozsudku, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa mal síce zaoberať touto námietkou, avšak týmto nedošlo k porušeniu práv žalobcu na spravodlivý proces, nakoľko žalobca túto riadne nezodôvodnil (voči čomu vznáša námietku premlčania, na základe akých skutočností) a po druhé táto bola neopodstatnená, nakoľko právo domáhať sa absolútnej neplatnosti zmluvy sa nepremlčuje, keďže absolútnej neplatnosti sa možno domáhať kedykoľvek. V danom prípade ide nepochybne o absolútnu neplatnosť a nie relatívnu neplatnosť, pri ktorej nie je možné použiť námietku premlčania. Pokiaľ žalobca vzniesol námietku premlčania aj v podanom odvolaní, odvolací súd uvádza, že žalobca nemôže v odvolacom konaní už vznášať námietku premlčania s poukazom na § 154 CSP.

17. Rovnako nie je dôvodná námietka žalobcu, že súd pojednával dňa 28.03.2019 v jeho neprítomnosti, bez oznámenia, že bude pojednávať i napriek žiadosti o odročenie a tým mu uprel právo na spravodlivý súdny proces, nakoľko súd prvej inštancie na tomto pojednávaní nevykonával dokazovanie, nešlo teda o pojednávanie ako také (že by sa formálne otvorilo pojednávanie), ale len súd a PZ žalovaných prišli do pojednávacej miestnosti, kde bolo prijaté uznesenie o odročení pojednávania a vedení dokazovania.

Odvolačný súd pritom zdôrazňuje, že PZ žalobcu zaslal na súd prvej inštancie žiadosť o odročenie dňa 26.03.2019, t. j. dva dni pred pojednávaním. Je bežné, že keď sa sporová strana ospravedlní 1-2 dni pred pojednávaním, tak sa pojednávania zrealizuje a len sa vyhlási uznesenie o odročení, prípadne v uznesení sa upraví aj spôsob vedenia konania. Nedochoádza teda k zrušeniu pojednávania a je len v právomoci súdu, aký postup zvolí (príde na pojednávanie, kde prijme uznesenie o odročení alebo vopred zruší pojednávanie a informuje o tom sporové strany). V tomto smere teda nemohlo dôjsť k žiadnemu porušeniu práv žalobcu.

18. Čo sa týka námietky žalobcu uvádzanej v odvolaní, že súd tým, že nevyslovil predbežné právne posúdenie veci a zamietol jeho návrh na vykonanie dôkazov, mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere ako mu to priznáva zákon tak, aby nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ani túto nepovažoval odvolačný súd za opodstatnenú.

19. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

20. K žalobcom namietanému postupu súdu prvej inštancie v rozpore s § 181 ods. 2 CSP odvolačný súd uvádza, že z obsahu spisu vyplýva, že súd na pojednávaní neoboznámil strany s tým, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné a nesporné a neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Zároveň však z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie vyzval strany na doplnenie návrhov na vykonanie dokazovania. V zásade platí, že postup súdu podľa § 181 ods. 2 CSP je pre strany sporu a ich zástupcov na základe uvedených úkonov predvídateľný a transparentný, avšak zároveň sa kladie väčší dôraz na zodpovednosť strany za jej vlastnú procesnú aktivitu a transparentné substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov. To, že žalobca predpokladal iné meritórne rozhodnutie, ho nezabavilo povinnosti predložiť potrebné dôkazy na preukázanie oprávnenosti a dôvodnosti uplatneného nároku. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 CSP), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 CSP) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§ 186 ods. 2 CSP). Súd pri výkone spravodlivosti nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením.

21. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 181 ods. 2 CSP v podstatných rysoch prevzal úpravu priebehu pojednávania po prednesoch strán podľa § 118 ods. 2 OSP. Podľa § 181 ods. 2 CSP, po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu. Ak samosudca toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie citovaného ustanovenia teda žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod., čo napokon v prejednávanej veci vyplýva aj z obsahu spisu súdu prvej inštancie. Striktné nedodržanie postupu podľa § 181 ods. 2 CSP zo strany súdu (spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné a ktoré zostali sporné) možno hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania, ktorou možno odvolanie odôvodniť. Existencia tejto vady sama osebe však nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/167/2012 z 28. mája 2013).

22. Žalobca uviedol, že v prípade postupu súdu podľa § 181 ods. 2 CSP by realizácia jeho procesných práv bola iná a v konaní by navrhol a predložil dôkazy. Teda, ak by súd prvej inštancie postupoval v súlade so zákonom a naznačil by svoje predbežné právne posúdenie veci, žalobca by mal možnosť preukázať dôvodnosť svojho nároku. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) v týchto súvislostiach

konštatoval, že § 118 ods. 2 OSP neukladá povinnosť súdu „naznačiť svoj predbežný právny názor“, ale upravuje iba povinnosti pri vedení pojednávania. Zo samotnej skutočnosti, že súd určitú okolnosť neuvedie výslovne ako spornú, nevyplýva, že by táto okolnosť bola považovaná za nespornú. Nie je zjavným cieľom § 118 ods. 2 OSP zmeniť rozloženie bremena tvrdenia či dokazovania medzi účastníkmi konania. Skutočnosť, že ani okresný súd neupozornil žalobcu na to, aby preukázal určitý predpoklad, na ktorý sa má viazať určitý právny následok, nemôže znamenať, že by mu, slovami žalobcu „odoprel... možnosť splniť dôkaznú povinnosť... a následne uniesť dôkazné bremeno“. Tvrdené nepoužitie rydzo procesného § 118 ods. 2 OSP v okolnostiach daného prípadu nemohlo predstavovať opísaný protiprávny zásah do v žalobcom označených práv žalobcu (pozri uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 16/2012 z 12. januára 2012).

23. Odvolací súd dodáva, že cieľom § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Z vyššie uvedenej judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa § 181 ods. 2 CSP, vyjadrí svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci (porovnaj aj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/3/2016 z 22. marca 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/211/2013 z 13. mája 2014).

24. Čo sa týka námietky žalobcu, že súd prvej inštancie zamietol jeho návrhy na vykonanie dokazovania, pričom v odôvodnení neuviedol, z akého dôvodu a zároveň nesprávne zamietol návrhy na vykonanie dokazovania s poukazom na § 153 CSP, rovnako ani túto námietku žalobcu nepovažoval odvolací súd za opodstatnenú, nakoľko súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na str. 8 bod 26 uviedol, že znalecké dokazovanie považoval za nadbytočné, nevhodné v tomto štádiu konania, rovnako na pojednávaní dňa 08.07.2019 vyhlásil uznesenie, ktorým zamietol návrhy na vykonanie dokazovania zo strany žalobcu zo dňa 28.06.2019 s poukazom na § 153 ods. 2 CSP, pričom uznesenie bolo vyhlásené, odôvodnené a bolo dané poučenie o opravnom prostriedku a právny zástupca žalobcu bol na tomto pojednávaní prítomný. Sporové konanie sa spravuje zásadou koncentrácie konania. Procesné úkony strán sporu, ktoré podliehajú koncentrácii konania, sú prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany. Z normatívneho hľadiska má koncentrácia konania za následok osobitné procesnoprávne sankcie (v podobe neúčinnosti procesného úkonu strany sporu) za to, že strana sporu porušila procesnú povinnosť riadneho vedenia sporu (procesná diligencia). Povinnosť riadneho vedenia sporu je všeobecne vyjadrená v článku 8 CSP, tak že strany sporu sú povinné vykonať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany v súlade s princípom hospodárnosti, čo má prispieť k rýchlosti konania. Sudcovská koncentrácia konania je v diskrečnej právomoci súdu. V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva procesná pasivita žalobcu, ktorá viedla k aplikácii sudcovskej koncentrácie. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že dňa 19.10.2018 prijal súd prvej inštancie uznesenie, ktorým uložil sporovým stranám do 30.11.2018 zaslať súdu návrhy na doplnenie dokazovania. Žalobca nerešpektoval toto uznesenie a nezaslal návrh na doplnenie dokazovania. Namiesto toho dňa 30.11.2018 požiadal súd o predbežné právne posúdenie veci vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania z jeho strany a až následne po doručení tohto posúdenia chcel doručiť súdu návrhy na doplnenie dokazovania. Sám si určoval čo kedy predloží a nepredloží, celkom v rozpore s civilným sporovým poriadkom. Plánované pojednávanie na deň 24.01.2019 požiadala odročiť PZ žalobcu 3 dni predtým, s tým, že navrhovala vytýčiť termín v mesiaci marec. Po odsúhlasení oboch PZ sa nový termín na žiadosť PZ žalobcu stanovil na 28.03.2019. Dňa 28.03.2019 sa však pojednávanie napriek predchádzajúcemu súhlasu PZ žalobcu opäť odročilo, a to na deň 02.05.2019 z dôvodu, že sa nedostavil žalobca ani jeho PZ z dôvodu práceneschopnosti, ktorí sa vopred ospravedlnili. Opäť ani do tohto pojednávania neboli vznesené návrhy ani predložené dôkazy zo strany žalobcu. Súd prvej inštancie v rámci prijatého uznesenia opätovne uložil PZ žalobcovi povinnosť v lehote do 20.04.2019 predložiť súdu návrhy na doplnenie dokazovania, ako aj originály zmlúv a to Zmluvy o pôžičke, Dodatku č. 1 k Zmluve o pôžičke a Uznanie dlhu a súčasne súdu predložiť výpisy z bankových účtov žalobcu z obdobia máj 2009. Do 20.04.2019 žalobca už niekoľkokrát nerešpektoval výzvu súdu, návrhy nepredložil a originály Zmlúv takisto nie. Dňa 26.04.2019 požiadala PZ žalobcu opäť, tretíkrát o odročenie pojednávania z dôvodu práceneschopnosti na strane PZ žalobcu a požiadavke žalobcu na osobnej účasti jeho PZ na pojednávaní. Opätovne bolo jej žiadosti vyhovievané. Zároveň 29.04.2019 (9 dní po lehote stanovenej

súdom) oznámil žalobca súdu, že trvá na predložení predbežného právneho posúdenia a až následne predloží návrhy na doplnenie dokazovania a až na pojednávaní predloží originály dokladov, ktoré súd požaduje. Dňa 02.05.2019 sa vykonalo pojednávanie a opäť iba tým spôsobom, že bolo prijaté uznesenie o odročení pojednávania pričom súd zdôraznil v uznesení, že boli poučení o svojich procesných právach a povinnostiach ako aj o tom, akým spôsobom majú súdu predložiť návrhy na doplnenie dokazovania. Je evidentné, že žalobca opakovane nerešpektoval uznesenie súdu týkajúce sa vedenia dokazovania. V súdom stanovenej lehote opakovane nepredložil návrh na dokazovanie avšak nesplnil si ani svoju edičnú povinnosť v stanovenej lehote, ktorú mu súd uložil uznesením. Žalobca bol niekoľkokrát poučený o sudcovskej koncentrácii konania, pričom až dňa 28.06.2019 podal žalobca návrh na vykonanie dôkazov, pričom však stále nepredložil originály dokumentov, ktoré požadoval súd a tiež nepredložil ani výpisy z banky. Originál jednej z dvoch rôznych zmlúv predložil až dňa 08.07.2019 na pojednávaní aj to len na porovnanie. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca napriek viacerým stanoveným lehotám zo strany súdu prvej inštancie nenavrhoval žiadne iné dôkazy, okrem ním predložených návrhov na dokazovanie, ktoré boli jednak nevhodné a boli najmä podané po súdom stanovených lehotách a tiež by len spôsobili potrebu vykonania ďalších pojednávaní, súd prvej inštancie správne uplatnil sudcovskú koncentráciu a nevyhovet návrhom na vykonanie dokazovanie.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené teda súd prvej inštancie v predmetnej veci z výsledkov dokazovania vyvodil správny skutkový záver, na ktorý aplikoval správnu právnu úpravu, preto odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešným žalovaným 1/ a 2/ odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).